

Tevékenységi tervek
Tervezett projektek a tevékenységekbe integrált tanuláshoz

A projekt címe: Terülj, terülj asztalkám!

A projekt megvalósulásának tervezett ideje: 2021.02.15-26.

A projekt tervezett indító élménye: Meselevél érkezik az erdei postaládába!

A projekt várható lezáró élménye: Meseillusztrációs kiállítás

A projekt megvalósítása során kiemelt céljaink, feladataink: A Terülj, terülj asztalkám című népmese feldolgozása és összekapcsolása a különböző művészeti ágakkal és megismertetni komplexitásában, a gyerekekkel, részleteire bontva.

Farsang napjának megszervezése

Inana búcsúztatása- Unikornis nap

A projekt során kiemelten fejleszhető képességek pl: Érzelmi intelligencia, non verbális kommunikációs készség, megosztott figyelem, koncentráció, egymásra irányuló figyelem, képzelet, kreativitás

Munka jellegű tevékenységek

- a naposi munka folyamatainak részei: (naponta 4 nagycsoportos korú gyermek végez naposi teendőket)
 - terítés (szalvéta vágása és hajtogatása, tányérok, poharak, evőeszközök, szalvétatartók elhelyezése és dekorálás az általuk választott asztalon)
 - ebéd bemondása
 - ebéd után az asztalok letörlése, morzsák összesepése
- a folyadék öntésénél fejlettségtől függően ügyeskedjenek
- a nagycsoportos korú gyermekek a második fogást saját maguknak tálalják, figyelve arra, hogy annyit merjenek tányérjukba, amennyit meg is tudnak enni
- az öltözködés helyes sorrendjének elsajátítása
- kisebbeknek cipő és nadrág önálló váltása
- Önkiszolgálással kapcsolatos feladatok fejlettségtől függő végzése
- Segítségnyújtás egymásnak

<p>Játék Játék feltételeinek biztosítása</p> <ul style="list-style-type: none"> • (ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése) 	<ul style="list-style-type: none"> - zöldségek, gyümölcsök sorba rendezése....mi változott meg játék? - Társasjáték: Jó éjt gyerekek!, Bevásárló kosár! - Játékok különleges érméssel (rég, vagy más ország pénzérméivel) toronyépítés, válogatás (szín-forma-méret szerint), rakogatás, - kincskeresés (pl. kisebb tálban legó közé rejtve a pénzérmét)
--	--

<p>Külső világ tevékeny megismerése</p> <ul style="list-style-type: none"> • Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek • matematikai tapasztalatok, matematikai játékok 	<ul style="list-style-type: none"> - a terítés művészete - a séf asztala - bábszínház építése (közönségtér, paraván, bábok, kellékek és jelmezek) - kirándulás a Békás tóhoz csúszkálunk és korcsolyázunk - Farsangi multság szervezése (Jöjjön a tavasz, vesszen a tél!) - Lépten-nyomon Körforgás a természetben (Mit eszik a fű és mit a szöcske?)
---	---

<p>Verselés, mesélés</p> <ul style="list-style-type: none"> • anyanyelvi játékok • beszélgető kör • drámajátékok 	<p>Heti mese:Terülj, terülj asztalkám, adj aranyat csacsikám, ki a zsákból botocskám Mese bemutatása naponta változó módszerrel: mesekönyvből, kendőkkel, tárgyakkal, kövekkel, harangokkal</p> <p>Heti mondóka: „Négy testvérnek egy kalapja, mindenfélét esznek róla!” „Szürke de nem farkas, nagy füle, de nem nyúl, patája van, de nem ló!” „Szép fehér vitézek, csontvillás, szakállas, mekegő vitézek, füvet legelésznek. Kutyaugatásra szétfutnak szegények!” „Melyik láb nem jár?”</p> <p>forrás: Bajzáth Mária (2019): Mi a legerősebb a világon? - 400 találós kérdés és talányos mesék a világ minden tájáról. Kolibri kiadó, Budapest.</p> <p>Heti vers: Gazdag Erzsébet: Mesebolt</p> <p>Drámajátékok: Lopkodó játék, játékokkal bottal (ritmusra adogatás, párokban mozgatás, közepén elkapós), Mesebolygóról jöttem..., Bűvös számok játéka, Szobjáték- mesehőssé válok, Meseszöveg mesekártyákról</p>
--	--

Farsangi játékok: Jelmez bemutató- jelmezének meséje, székfoglaló játékok, buborék elkapás, táncolás papíron vagy labdát szorítva hasukhoz/hátukhoz!

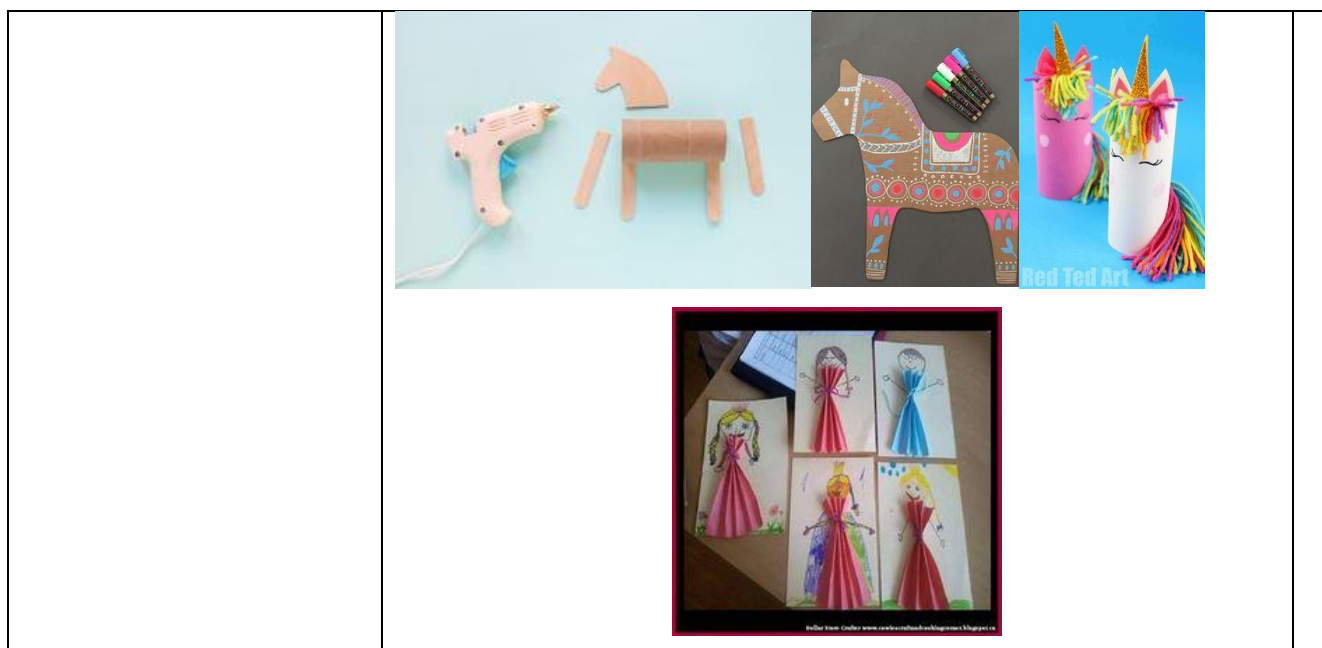

Búcsú Inanától: Amikor hozzád indulok...Telefonon hívlak...Szeretetjáték!

**Rajzolás,
festés,
mintázás,
kézimunka**

- Mesekártyák készítése: zöld- helyszín, fehér- szereplők és sárga- varázstárgyak
- fakanál bábok készítése
- meseillusztráció különböző technikákkal (olajpasztell, tempera, vízfesték)
- boszorkánylépcső fonása
- alkotás különböző testhelyzetekben rajztáblán (állva, ülve, táncolva, fekve)
- sárkány, királylány, királyfi, vár, táltos paripa készítése papírgurigából
- Pénzérme papírra satírozása, majd kivágása

<p>Mozgás</p> <ul style="list-style-type: none"> • a mindennapos testmozgás játéka, feladatai 	<ul style="list-style-type: none"> - akadálypálya építése a csoportszobában, tornaeszközök segítségével (kúszások, mászások, gurulások, fonalpálya az asztallábra rögzítve csengettyűkkel)
--	---

<p>Ének, zene, énekes játék, gyermektánc</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Három szabó legények - Itt a farsang, áll a bál - Maszka bál - zenehallgatás: Az állatok farsangja – Szamarak és finálé <p>https://www.youtube.com/watch?v=UArGuweRaNw</p> <p>https://www.youtube.com/watch?v=BD8PBV8aGFc</p>
---	--

Volt egyszer egy szabó, annak három fia, de csak egyetlenegy kecskéje. Ennek az egy kecskének a tején éltek mindannyian. Nagy becsben is tartották, abrakját jól megadták, mindennap a zöld mezőre kihajtották. Egyik nap az egyik fiú, másik nap a másik, sorjában. A legidősebbik egy napon a temetőbe terelte, mert ott nőtt a legkövérebb fű. Szabadjára hagyta, hadd ugráljon, hadd zabáljon. Este, mikor már ideje volt hazatérni, megkérdezte tőle: – No kecske, jóllaktál? A kecske meg így felelt: Jaj, a bendőm úgy tele, Nem is férne több bele! Mek-mek-mek! – Akkor gyérünk haza – mondta a fiú, fogta a kötelet, hazavezette a kecskét, és bekötötte az istállóba. – Eleget evett a kecske? – kérdezte az öreg szabó. – Hajaj – felelte a fiú –, a bendője úgy tele, nem is férne több bele! De az öreg utána akart járni a dolognak, kiment az istállóba, megsimogatta a kecskét, és megkérdezte: – Jóllaktál, kedves kecském? Mire a

kecske: Dehogy laktam, dehogy laktam! Csak sírok közt ugrálhattam, Egy falatra sem akadtam! Mek-mek-mek! – Mit hallok?! – hördült fel a szabó. Szaladt egyenest a házba, elővette a fiát: – Nem azt hazudtad nekem, hogy a kecske jóllakott, pedig egész nap az éhkoppot nyeletted vele? Azzal lekapta a fogasról a rőföt, s világgá kergette a fiát. Másnap a középső testvéren volt a sor. Az talált egy helyet a kert alatt a sövény mellett, ahol ritka jó fű nőtt; oda hajtotta a kényes jószágot, egész nap legeltette, s este aztán ő is megkérdezte tőle: – No, kecske, jóllaktál? Az neki is csak úgy felett, mint előző nap a bátyjának: Jaj, a bendőm úgy tele, Nem is férne több bele! Mek-mek-mek! – Akkor gyerünk haza – mondta a fiú, fogta a kötelet, hazavezette a jóllakott állatot, és bekötötte az istállóba. – Eleget evett a kecske? – kérdezte az öreg szabó. – Hajaj – felelte a fiú –, a bendője úgy tele, nem is férne több bele! De az öreg megint utána akart járni az igazságnak, kiment az istállóba, megkérdezte: – Jóllaktál, kedves kecském? Az meg: Dehogy laktam, dehogy laktam! Árokparton ugrálhattam, Egy falatra sem akadtam! Mek-mek-mek! – Ó, az elvetemült gazfickó, nem egész nap éhezette ezt a szegény jószágot! – kiáltotta a szabó, kapta a rőföt, a második fiát is kiverte a házból. Harmadnap a legkisebbik fiú következett soron. Mindenáron jól akarta végezni a dolgát, addig járt-kelt, míg egy takaros kis ligetre nem bukkant. Ott aztán megállt a kecskével: hadd falja a zsenge lombot. Este aztán megkérdezte: – No kecske, jóllaktál? Az pedig: Jaj, a bendőm úgy tele, Nem is férne több bele! Mek-mek-mek! – Akkor gyerünk haza – mondta a fiú, fogta a kötelet, hazavezette a kecskét, és bekötötte az istállóba. – Eleget evett a derék jószág? – kérdezte az öreg szabó. – Hajaj – felelte a fiú –, a bendője úgy tele, nem is férne több bele! Az édesapja azonban nem bízott benne, kiment az istállóba, megkérdezte: – Jóllaktál, kedves kecském? A komisz kecske meg rávágta: Dehogy laktam, dehogy laktam! Árokparton ugrálhattam, Egy falatra sem akadtam! Mek-mek-mek! – Ó, a csalafinta! – mérgelődött a szabó. – Haszontalan, gondatlan kölykök, egyik tizenkilenc, másik egy híján hús! De engem ugyan nem tartotok többet bolonddá! Majd szétvetette a méreg, beszaladt a szobába, kapta a rőföt, s olyan istenesen náspángolni kezdte vele a fiút, hogy az se látott, se hallott, csak nekifutott a világnak. Most aztán az öreg szabó maga maradt a kecskével. Másnap reggel első útja az istállóba vezetett, megcirógatta a kedves állatját, és azt mondta: – Gyere, kincsem, hadd vigyelek ki a legelőre! Fogta a kötelét, s egy bozótba vezette, ahol bőven nőtt a lapu és mindenféle más finom kecskeeledel. – Most aztán kedvedre telefalhatod magad – mondta neki, és hagyta, hadd legeljen kedvére naplementéig. Akkor megkérdezte tőle: – No, jóllaktál? Az rábólintott: Jaj, a bendőm úgy tele, Nem is férne több bele! Mek-mek-mek! – Akkor gyerünk haza – szolt a szabó, és otthon bekötötte az istállóba. De mielőtt fölment a szobájába, a küszöbről még egyszer visszafordult hozzá. Most az egyszer igazán jóllaktál, mi? De a kecske neki sem válaszolt különben: Dehogy laktam, dehogy laktam! Árokparton ugrálhattam, Egy falatra sem akadtam! Mek-mek-mek! Meghökken a szabó, ahogy ezt meghallotta; most már látta, hogy ok nélkül zavarta el a fiait a háztól. – Megállj, hűtlen jószág! – kiáltotta – nem elég hogy elkergetlek, hanem még csúffá is teszek, hogy többé sose

mutatkozhass tisztességes szabóemberek közt! Azzal ugrott a borotvájáért, beszappanozta a kecske fejét, és olyan simára borotválta, mint a csupasz tenyere. És mert túlságos megtiszteltetés lett volna, ha a rőffel látja el a baját, kapta az ostort, s azzal úgy megkente, hogy a kecske éktelen ugrádozással kereket oldott. Egyedül maradt hát az öreg szabó a házban. Nagyon elbúsult, szívesen visszahívta volna már a fiait, de senki sem tudta, hova lettek, mi lett belőlük. Pedig mindegyikből lett valami. A legidősebb beállt asztaloslegénynek, és szorgalmasan kitanulta a mesterséget. Mikor letelt az ideje, és vándorútra akart kelni, mestere egy asztalkát adott neki ajándékba. Semmit érő kis asztalkának látszott, közönséges fából készült, de volt neki egy jó tulajdonsága: ha leállították, és rászóltak, hogy: "Terülj, terülj, asztalkám!" abban a minutában tiszta abrosz, tiszta tányér, kés-villa termett rajta, közepén meg jóféle tálak illatoztak sülttel, peccsenyével, köztük még egy flaska vörös bor is csillogott, hogy csak úgy ficáncolt az ember szíve az örömtől. "Ezzel aztán beérheted életed fogytáig" – gondolta a legény, és nekivágott a világnak. Bánta is ő, jó-e, rossz-e a csárda, ahová betévedt, van-e benne, nincs-e benne mit enni. Sőt, ha nem volt kedve hozzá, be se tért, erdön-mezőn, úton-útfélen ahol éppen meglepte az éhség, lekapta hátáról az asztalkát, maga elé állította, és rászólt, hogy "Terülj, terülj, asztalkám!" – s amit csak a szíve kívánt, mind ott termett előtte. Végre aztán eszébe jutott, jó volna hazamenni az apjához, azóta bizonyosan elpárolgott már az öreg haragja, s ezzel a "Terülj, terülj, asztalkával" alighanem szívesen visszafogadja. Elindult hát és késő este betért egy fogadóba. Csak úgy hemzsegett ott a sok vendég. Jó szívvel köszöntötték; és hívták, üljön közéjük, egyék velük, különben aligha kap már valamit. – Köszönöm – mondta az asztalos –, de nem akarom elenni előletek azt a pár falatot. Hanem tudjátok, mit? Inkább ti legyetek az én vendégeim. Azok kinevették, azt hitték, tréfát űz velük. Ő azonban letette a kis asztalt a szoba közepére, és azt mondta: – Terülj, terülj, asztalkám! Az asztalka abban a pillanatban megtelt étellel, de olyan bőségesen, hogy a kocsmáros a felét se tudta volna előteremteni. A sok finom illat csak úgy csiklandozta a vendégek orrát. – Lássatok hozzá, barátaim! – szólt az asztalos. A többiek nem is vették tréfára a dolgot; nem sokat kérték magukat, nekiültek, elővették a bicskájukat, és derekasan falatozni kezdtek. A legcsodálatosabb pedig az volt, hogy ha egy tál kiürült, azon nyomban újra megtelt magától. A kocsmáros az egyik sarokból bámulta a dolgot, még a szava is elakadt a meglepetéstől, s azt gondolta magában: "Nálam is elkelne egy ilyen szakács a háznál!" A társaság késő éjszakáig mulatozott, aztán aludni mentek; lefeküdt a legény is, a terülj-asztalkámat meg odaállította a fal mellé. A kocsmárosnak azonban sehogy sem jött álom a szemére, váltig töprengett, és addig emésztődött, míg eszébe nem jutott, hogy van a lomtárban egy ócska asztalka, az éppen olyan, mint az asztalosé; szép csendesen előhozta, és kicserélte a terülj-asztalkámmal. Másnap reggel a legény kifizette a szállást, hátára vette az asztalkát, arra még csak nem is gondolt, hogy talán nem az igazi, s útnak eredt. Délre megérkezett az apja házához. Az öreg nagy örömmel fogadta. – No, édes fiam, hát aztán tanultál-e valamit? – kérdezte. – Asztalosságot, édesapám. – Derék mesterség – bólintott a szabó –, hanem lássuk,

hoztál-e valamit a vándorutadról. – Ezt a kis asztalt itt! A szabó körüljárta, jobbról-balról megszemlélte, azt mondta: – Ez bizony nem mestermunka, csak egy hitvány, ócska asztalka. – Igen ám, de terülj-asztalka! – felelte a fiú. – Ha az ember leteszi, és azt mondja neki, hogy “Terülj, terülj, asztalkám!” – tüstént mindenféle válogatott fogás terem rajta, még bor is kerül hozzá, csak úgy repes az örömtől a szíve annak, aki látja. Nosza, hívd meg a rokonságot meg a barátaidat, egyenek-igyanak istenigazában legalább egyszer életükben; az asztalka úgy jóllakatja őket, hogy mozdulni sem tudnak utána! Mikor a vendégek mind együtt voltak, letette az asztalkát a szoba közepére, s azt mondta: – Terülj, terülj, asztalkám! Hanem az asztalka meg se moccant, s olyan üres maradt, mint akármelyik másik asztal, amelyik kukkot sem ért az emberi szóból. Szegény fiú nyomban látta, hogy elcserélték az asztalkáját; váltig szégyenkezett, hogy hát most hazugságban maradt. A rokonság kinevette, és étlen-szomjan vonult haza. Az öreg szabó tovább foldozta az ócska ruhákat, a legény meg beállt segédnek egy asztalosmesterhez. A második fiú egy molnárhoz szegődött be inasnak. Mikor letelt az ideje, így szólt a gazdája: – Mert soha semmi panasz nem volt rád, jutalmul egy olyan különleges szamarat adok neked, amelyik se kordét nem húz, se zsákot nem hord. – Hát akkor mire megyek vele? – kérdezte a legény. – Arra, fiam, hogy ez a szamar aranyszórá szamar. Ha egy kendőt terítesz alá, és azt mondd neki, hogy “Adj aranyat, csacsikám!” – a derék jószág teleszórja neked arannyal. – Ez már teszi! – szólt a legény, megköszönte a mesternek az ajándékát, és nekivágott a kerek világnak. Ha pénzre volt szüksége, rászólt a samárra, hogy “adj aranyat csacsikám!” – és csak úgy záporozott a csengő aranypénz; neki egyéb fáradsága se volt vele, mint hogy fölszedje a földről. Akármerre járt-kelt, mindenütt jól élt, jobban már nem is lehetett volna. Bánta is ő, mi mibe kerül, mindig tele volt az erszénye. Mikor aztán már alaposan körülnézett a világban, eszébe jutott az apja. "Gyerünk haza hozzá; biztosan elfelejti a haragját, és visszafogad, ha beállítok a házába az aranyszórá samarammal" – gondolta magában. Útra is kelt nyomban. Ahogy ment, mendegélt, hát nem éppen abba a kocsmába téved be, ahol a bátyjának az asztalkáját elcserélték! Kötőféken vezette a samarát, a kocsmáros meg ott tüsténkedett körülötte, hogy majd ő beköti az istállóba; de a legény leintette: – Sose fáradozzék, a szürkémet majd csak én magam kötöm be; tudni akarom, hol áll. A kocsmáros furcsállotta a dolgot; nem sokat nézett ki az olyan vendégből, aki maga viseli gondját a samarának; de mikor az idegen a zsebébe nyúlt, és két fényes aranyat pendített elébe, hogy azért valami jó falatot kívánna: elnyílt a szeme, és szaladt, hogy elébe rakja, ami jóféle csak akadt a házban. Vacsora végeztével megkérdezte a vendég, mi a fizetség; a kocsmáros meg jól megnyomta a krétát, s mondta, hogy még két arany. A fiúnak éppen kifogyott a pénze. – Várjon csak egy pillanatig gazduram, kiszaladok egy kis pénzért – mondta, s vitte magával az asztalkendőt is. A kocsmáros nem tudta, mit jelentsen a dolog; kíváncsi is volt, hát utána osont, s mikor a vendég bereteszelte az orra előtt az istállókapt, belesett egy résen. Látja hogy az idegen leteríti a samár alá az asztalkendőt, hallja, hogy rákiált: "Adj aranyat csacsikám!" – a csacsi meg szórni kezdi

elől hátul az aranypénzt, hogy csak úgy záporozik. – Ez már igen! – mormolta a kocsmáros. – Itt könnyen verik a tallért! Nem is rossz egy ilyen pénzeszsák! A vendég kifizette a tartozását, s lefeküdt aludni. A kocsmáros pedig leosont az istállóba, elkötötte az aranyszórót, s egy közönséges szürke fülest állított a helyébe. Másnap reggel útnak indult a legény a szamárral, eszébe se jutott, hogy talán nem is az ő igazi aranyszamarát vezeti. Délben megérkezett az apjához; az nagyon örült neki, és visszafogadta. Hát belőled mi lett, édes fiam? – kérdezte. – Molnár, édesapám. – Aztán lássuk, mit hoztál a vándorutadból? – Semmi egyebet, csak egy szamarat. – Szamár van itt is elég – mondta az öreg –, egy jófajta kecskének jobban örültem volna. – Igen ám, csak hogy ez nem közönséges jószág, hanem aranyszóró szamár! Ha rászól az ember, hogy: "Adj aranyat, csacsikám!" – egy egész kendőt teleszór arannyal. Hívd csak össze a rokonokat, mindegyikből gazdag embert csinálók! – Ez már derék dolog – mondta az öreg –, legalább nem kell tovább kínlódnom a tüvel-cérnával! – és maga szaladt el, hogy elhívja a rokonokat. Ahogy együtt voltak, a molnár egy kis helyet kért, leterítette a kendőjét, és bevezette a szobába a szamarát. – Ide süssetekl – mondta, és rákiáltott a szamárra: – Adj aranyat, csacsikám! De bizony a szamárból nem arany potyogott, s látszott, nem is konyít a mesterséghez, mert hát nem is minden füles viszi ám annyira! A szegény molnárnak megnyúlt a képe; látta, hogy rászédtek, és bocsánatot kért a rokonoktól, azok meg éppolyan szegényen tértek haza, mint ahogy odamentek. Nem maradt más hátra, az öregnek megint csak be kellett fűznie a tübe a cérnát, a fiú meg beszegődött egy molnárhoz. A harmadik fiú esztergályosinasnak állt. Sok csínja-bínja van ennek a mesterségnek, hát sokáig is kellett tanulnia. Testvérei megírták neki, milyen keservesen pórul jártak, mikor már ott álltak a jó sor küszöbén, nem ellopkodta tőlük a kocsmáros a kincseiket! Kitanult aztán ez a legkisebb fiú is, s mikor fölszabadult, és vándorútra készült, gazdája egy tarisznyát adott neki ajándékba. – Egy fütykös van benne – mondta. – A tarisznya jó szolgálatot fog tenni, a nyakamba akasztom, de mit csináljak a fütykössel? Csak a zsákot nehezíti! – Nem éppen – mondta a mester –, mert ha valakivel meggyűlik a bajod, csak annyit kell mondanod, hogy "Ki a zsákból, botocskám!" – nosza kiugrik a fütykös, és elhegedüli a hátán a nótáját, hogy egy álló hétig moccanni se tud, s addig abba se hagyja, míg rá nem szólsz, hogy "Be a zsákba, botocskám!" A legény megköszönte az ajándékot, a nyakába vetette a tarisznyát, s ha valaki tengelyt akasztott vele, csak annyit mondott, hogy "Ki a zsákból botocskám!" – már ugrott is a fütykös, már porolta is szaporán a kötekedők hátán a kabátot, de még a mellényt is, s olyan sebesen járt, hogy aki látta, észbe se kaphatott, máris rá került a sor a püfölésben. Az esztergályoslegény estefelé érkezett a kocsmába, ahol a két bátyját rászédtek. Letette maga elé az asztalra a batyuját, s elkezdte mesélni, mi mindent látott a nagyvilágban. – Akad ott terülj-asztalka, akad aranyszóró szamár, mind derék dolog, nem mondom, de semmi ahhoz a kincshez képest, amit én szereztem, és őrzök itt a tarisznyámban! A kocsmáros a fülét hegyezte. "Hát ez meg mi a csoda lehet?" – tűnődött. – Nyilván tele van drágakövel az az iszák; de fogadom, olcsón megkerítem, mert hiszen három az igazság! Ahogy eljött az alvás ideje,

a vendég végighevert a padon, a tarisznyát meg a feje alá tette vánkosnak. Mikor a kocsmáros azt hitte, az esztergályost elnyomta a buzgóság, odaosont hozzá, s elkezdte szép csöndesen, óvatosan ráncigálni a feje alatt a zsákot, hogy hátha ki tudja húzni alóla, s hátha egy másikat tud odadugni a helyébe. De az esztergályos már régóta csak erre várt! A kocsmáros éppen nekirugaszkodott, hogy egy isteneset rántsion a zsákon, a fiú meg kiáltott egyet: – Ki a zsákból, botocskám! Nosza, kiugrott a füttykös, rá a tolvajra, s úgy elkezdett hegedülni a hátán, hogy öröm volt nézni. A kocsmáros rimánkodásra fogta a dolgot de minél jobban jajgatott, annál szaporábban verte hozzá a taktust a füttykös a hátán. Nem bírta tovább, lebukott a földre. Akkor azt mondta a legény: – Ha nem adod elő tüstént a terülj-asztalkát meg az aranyszóró szamarat, kezdődik előlről a tánc! – Jaj, csak azt ne – nyöszörögte a kocsmáros. – Mindent odaadok, csak ezt az ördögfajzatot parancsold vissza a tarisznyádba! – Jól van, most megkegyelmezek – mondta a fiú –, de jaj neked, ha még egyszer valami gonoszságot művelsz! Azzal rákiáltott a füttykösre: – Be a zsákba, botocskám! És nem bántotta tovább a kocsmárost. Másnap reggel aztán útra kelt a terülj-asztalkámmal meg az aranyszóró számárral, haza az apjához. Az öreg szabó megörült neki; kérdezte, mi tanult kint a nagyvilágban. – Esztergályosságot, édesapám. – Szép mesterség – felelte az apja –, lássuk, mit hoztál a vándorutadból. – Drága dolgot, édesapám: botot a zsákban! – Mit? Botot? – dohogta az öreg. – Ez aztán megérte a fáradságot Hiszen azt akármelyik fáról metszhettél volna! – Igen ám, csakhogy nem ilyet! Mert ha ennek azt mondom, hogy: "Ki a zsákból, botocskám!" – tüstént kiugrik, s akinek valami baja van velem azt úgy megtáncoltatja, hogy megemlegeti holta napjáig; abba se hagyja, míg a gonosz térden csúszva kegyelmet nem kér. Nézd csak, ezzel a füttykössel visszazereztem a terülj-asztalkámat meg az aranyszóró szamarat, amit a tolvaj kocsmáros ellopott a testvéreimtől. Szólítsd is be, édesapám, mind a kettőt, s hívd egybe a rokonságot, hadd legyen nagy eszem-izsom, jóllakatom őket, s megtöltöm a zsebüket jóféle arannyal. Nemigen hitt az öreg a fiú szavának, de azért összehívta a rokonokat. Az esztergályos kendőt terített a földre, bevezette a szobába az aranyszóró szamarat, s azt mondta a bátyjának: Érts szót vele, testvér! Adj aranyat, csacsikám! – mondta a molnár, s abban a szempillantásban potyogni kezdett az arany, sűrűn, mint a záporosó. A szamár addig abba sem hagyta, míg a vendégek úgy meg nem tömték a zsebüket, hogy egy árva tallér sem fért bele több. Akkor előhozta az esztergályos az asztalkát, és a másik testvéréhez fordult: – Szólj csak neki, bátyám! Alig mondta ki az asztalos, hogy: "Terülj, terülj asztalkám!" – az asztalka máris ott állt előttük megterítve, rogyásig rakva a legfinomabb ételekkel. Olyan lakomát csaptak amilyet az öreg szabó még életében sosem látott. Késő éjjelig együtt maradt a rokonság, ettek-ittak boldogan; vidáman. S ugyan mi lett a kecskével, aki miatt a szabó a három fiát világgá zavarta? Röstellette kegyetlenül, hogy úgy lekopasztották a képét. Szégyenletében bebújt egy rókalyukba. Jön haza a róka, látja, két nagy szem parázslík feléje a sötétségben. Megijed tőle, hanyatt-homlok elszalad. Futásban találkozik a medvével. – Mi baj róka koma – kérdi tőle –, hová iszkolsz, mért vágsz ilyen rémült képet? – Jaj – mondja a róka –, valami dühös

fenevad ül a barlangomban, valósággal elnyelt a tüzes szemével! – No, majd kiugrasztjuk onnét – szól a medve. Odaballag a lyukhoz, és belenéz, meglátja a világító szempárt, inába szál tőle a bátorsága, semmi kedve belekötni a dühös fenevadba. Sarkon fordul, és elhordja magát. Szedi fűrgén a lábát, találkozik a méhecskével. A méhecske nyomban látja hogy a medve nem valami jól érzi magát a bőrében. Megkérdi: – Hova lett a jókedved, medve pajtás? Miért vágsz olyan keserves képet? – Hajaj! – mondja a medve. – Egy dühös fenevad ül a róka koma barlangjában, tüzet köp a szeme, sehogy se tudjuk kizavarni. Mire a méhecske: – Én csak egy gyámoltalan szegény kis rovar vagyok, rám se nézel, ha az utadba kerülök, de azért azt hiszem, segíthetek rajtad. Azzal berepül a rókalyukba, rá a kecske kopasz fejére, s alaposan bele dőfi a fullánkját. – Mek-mek-mekl – kiáltja rémülten a kecske; fölugrik, és ijedtében világgá fut. Most is szalad még, mint aki megkergült, hacsak meg nem állt azóta.

forrás: <https://nepmese.hu/mesetar/mesek/teruelj-teruelj-asztalkam-adj-aranyat-csacsikam-ki-a-zsakbol-botocskam>